

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/108/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618201278
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5618201278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Márie Dubcovej, v právnej veci žalobcu: MMK Motorsport, s.r.o., so sídlom Hlavná 9, 059 21 Svit, IČO: 44 570 091, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom, so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, IČO: 42 421 152, proti žalovanému: 1/ Liptovské pekárne a cukrárne VČELA - Lippek k.s., so sídlom 1. mája 1919, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 394 556, a žalovanému: 2/ TATRAPEKO, a.s., so sídlom 1. mája 1919, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 455 938, obaja zastúpení právnym zástupcom JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom Ul. X. I. XXX/XX, XXX XX W. I., v konaní o zaplatenie 8.993,62 Eur s príslušenstvom a o zaplatenie 8.981,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/62/2018-636 zo dňa 2.6.2021 , takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/62/2018-636 zo dňa 2.6.2021 v napadnutých výrokoch I., V., VII., VIII. p o t v r d z u j e .

Žalobca má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému 1/.

Žalobca má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému 2/.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak:
„I. Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi 8.523,24 eur s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 8.523,24 eur od 16. 4. 2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Súd zastavuje konanie proti žalovanému 1/ v časti o zaplatenie istiny 458,41 eur.
III. Súd žalobu proti žalovanému 1/ v časti úrokov z omeškania 8 % ročne zo sumy 458,41 eur od 6. 4. 2018 zamietá.
IV. Súd žalobu proti žalovanému 1/ v časti úrokov z omeškania 8 % ročne zo sumy 8.523,24 eur od 6. 4. 2018 do 15. 4. 2018 zamietá.
V. Žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi 9.452,03 eur s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 8.993,60 eur od 16. 4. 2021 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
VI. Súd žalobu proti žalovanému 2/ v časti úrokov z omeškania 8 % ročne zo sumy 8.993,60 eur od 6. 4. 2018 do 15. 4. 2018 zamietá.
VII. Žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovaného 1/ 90%.
VIII. Žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovaného 2/ 100 %“.

2. Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 15 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej len „ObZ“), § 266 ods. 1, 2, 3 ObZ, § 340 ods. 1, 2 ObZ, § 340a ods. 1

ObZ, § 365 ods. 1, 2 ObZ, § 369 ods. 2 ObZ, § 536 ods. 1, 2, 3 ObZ, § 537 ods. 1, 2 ObZ, § 546 ObZ žalobe čiastočne vyhovel.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že strany sporu sú podnikatelia (§ 2 ods. 2 ObZ). Medzi stranami nebolo sporné, že záväzkové vzťahy medzi žalobcom a žalovaným sa týkali podnikateľskej činnosti (§ 261 ods. 1 ObZ). Predmetom sporu je zaplatenie cien zo zmlúv o dielo, najmä opráv motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/. Žalobca tvrdil podstatné náležitosti zmlúv o dielo, a to žalobca v právnom postavení zhotoviteľa a žalovaní 1/ a 2/ v právnom postavení objednávateľa, predmetom diela boli opravy, resp. údržba motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/ ako i vysokozdvížneho vozidla žalovaného 2/, záväzok objednávateľov zaplatiť cenu diela. Výška ceny diela alebo spôsob jej určenia nemusí byť dohodnuté v zmluve. Objednávateľ je povinný zaplatiť cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo v čase uzavretia zmluvy. Zmluvou o dielo sa zhotoviteľ zaväzuje dielo vykonať. Objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť cenu za jeho vykonanie. Žalobca tvrdil uzatvorenie zmlúv o dielo ústnou formou s osobou poverenou konať za žalovaných 1/ a 2/ I. I.. Táto osoba kontaktovala žalobcu a nastala potreba vykonania opráv alebo údržby motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/, ktoré následne žalobca vykonával. Žalovaní 1/ a 2/ neobjednávali nikdy plnenia žalobcu inak ako ústne, napr. telefonicky. V roku 2015 žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi opakovane zaplatili za vykonané diela, čo nebolo medzi stranami sporné. Žalobca vystavil žalovaným 1/ a 2/ faktúry vo vzťahu k pohľadávkam, ktoré mu boli v roku 2015 žalovaným 1/ a 2/ uhradené (po ich odsúhlasení I. I. voči žalobcovi). Žalobca od počiatku vzniku záväzkových vzťahov konal pri ústnych objednávkach iba s I. I.. Martin I. bol v tom čase zamestnanec žalovaného 1/ a voči tretím osobám vystupoval aj ako osoba poverená žalovaným 2/ na zabezpečenie najmä opravy, údržby motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/. Žalobca nemal dôvod pochybovať o oprávnenosti poverenia I. I. konať za žalovaných 1/ a 2/ podľa § 15 ods. 1 ObZ. Ak aj I. I. prekročil rozsah svojho poverenia pri objednávaní opráv u žalobcu, jeho konanie zaväzuje žalovaných 1/ a 2/, keďže žalobca o tom nemohol vedieť, resp. nevedel (§ 15 ods. 2 ObZ), predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaní 1/ a 2/ opakovane v roku 2015 zaplatili žalobcovi za ním poskytnuté plnenia.

4. „Žalobca preukazoval tvrdenia o vykonaných opravách písomnými čestnými vyhláseniami. I. G. uviedol, že počas rokov 2015 a 2016 pomáhal s prepravou nákladných vozidiel I. Y. na trase Liptovský Mikuláš - Poprad, lebo I. Y. nemal na tento typ vozidiel vodičské oprávnenie (čl. 531). I. H. uviedol, že v rokoch 2015-2016 pomáhal I. a I. Y. ako šofér pri preprave 29 9Cb/62/2018 väčšinou nákladných vozidiel s reklamami Lippek a TATRAPEKO z dôvodu opráv do autoservisu vo Veľkom Slavkove alebo do firmy AUTONOVA z dôvodu STK a následne do areálu Pekárne v Liptovskom Mikuláši, Svite a Ružomberku - Likavke (čl. 532). S. I. uviedol, že v rokoch 2015 a 2016 žalobcovi príležitostne pomáhal ako šofér nákladných vozidiel pekárni na trase Svit, Poprad, Liptovský Mikuláš, Poprad, Poprad a Ružomberok, keďže konatelia žalobcu nemali vodičské oprávnenie skupiny C. Na vozidlách boli / vykonávané opravy a STK, čoho bol svedkom.“

5. „Keďže cena opráv nebola vopred dohodnutá na preukázanie, že žalobca žiada zaplatiť cenu diela vo výške obvyklej ceny (§ 546 ods. 1 OBZ), predložil žalobca súkromný Znalecký posudok č. 22/2020 (545-611) vypracovaný znalcom V.. C. Y. „na posúdenie primeranosti nákladov na opravu súboru vozidiel“ podľa cien k dátumu vykonávaných opráv (1.4. ZP). V.. C. Y. je znalec z odboru doprava cestná; technický stav cestných vozidiel, odhad hodnoty cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave. Znalec vyhotovil na objednávku žalobcu kalkulácie nákladov na opravy motorových vozidiel s tým, že ceny opravy sú posudzované pre jednotlivé vozidlá podľa rozpisu práce a materiálu použitého pri oprave. Porovnávaná je cena za prácu a materiál podľa cenníka autorizovaného servisu a cena účtovaná servisom (žalobcom). Prieskumom na trhu zisťoval priemernú cenu v období na prelome roka 2015 a 2016 v autorizovaných servisoch zn. Renault a Peugeot (ž30 EUR za normohodinu práce). Pre výpočet primeraných nákladov na opravu použil databázu Audatex a Silver DAT, ktoré pracujú s údajmi poskytnutými výrobcami vozidiel. Pri všetkých modeloch nie je k dispozícii cenník z roku 2015 a 2016. Znalec uviedol zo znaleckého posudku, že výrobca pri výpočte množstva a práce neuvažuje s tým, že diely, ktoré sú vo vozidle niekoľko rokov v prevádzke, sa nedajú demontovať tak ľahko, ako diely nové. Ich demontáž je často nemožná bez nahrievania skrutkovaných spojení a pri následnej montáži je potrebné ich vyčistiť od korózie, prípadne opraviť závitové spojenia. Ak mechanik opravuje na vozidle bežné komponenty, ich výmenu robí rutinne a množstvo jeho práce sa môže zhodovať s množstvom práce, ktoré určuje výrobca vozidla. Ak opravuje poruchy, pri ktorých treba postup opravy premyslieť a nájsť optimálne riešenie, prípadne hľadať príčinu poruchy, ktorá nie je jednoznačná, čas strávený opravou sa tým predlžuje a nezhoduje sa s množstvom práce podľa cenníka výrobcu vozidla. Pre výpočet

potrebného množstva práce pri oprave vysokozdvížneho vozíka bol použitý cenník prác vozidla AVIA - časové normy opráv TAOP odbor 917.2, diel 77 a 79. Znalec porovnával náklady účtované servisom (žalobcom) s nákladmi vypočítanými podľa cenníka (metodikou použitou znalcom). Znalec k rozsahu opráv motorových vozidiel žalobcom uviedol, že podľa popisu práce pri opravách jednotlivých vozidiel možno všeobecne konštatovať, že sa jednalo iba o nevyhnutnú údržbu vozidiel, pri ktorej sa menili poškodené časti vozidiel a ktorá ich udržiavala v stave schopnom v bezpečnej prevádzke a ich oprava neznamovala výrazné zhodnotenie. Oprava vysokozdvížneho vozíka, na ktorom boli vykonané práce podľa zoznamu, možno považovať za zhodnotenie technického stavu. K primeranosti cien vyčíslených žalobcom súdny znalec uviedol, že to posudzoval pri jednotlivých kapitolách znaleckého posudku. Ceny účtované žalobcom považoval znalec za primerané. Žalobca preukázal, že ceny ktoré žiadal zaplatiť od žalovaných 1/ a 2/ zodpovedajú cenám, ktoré sa obvykle platia za porovnateľné diela v čase uzavretia zmluvy za obdobných obchodných podmienok.“

6. Okresný súd mal preukázané, že I. I. v rámci poverenia a pracovnej náplne zabezpečoval pre zamestnávateľa (žalovaného 1/) a z poverenia štatutára žalovaného 2/ opravy motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/. Objednával v mene žalovaných 1/ a 2/ opravy u žalobcu výlučne ústnou formou. Napriek tvrdeniu o odsúhlasení všetkých faktúr štatutárom žalovaní 1/ a 2/, resp. V. G. I., došlo k úhradám starších faktúr za opravy vykonané žalobcom tak, ako tvrdil žalobca v žalobe. Tieto skutočnosti boli preukázané výpismi z účtu žalobcu (č.l. 529 až 530 spisu) s prehľadom platieb od žalovaných 1/ a 2/ za obdobie od augusta 2015 do decembra 2015. Žalovaný sa bránil tým, že k tomu došlo omylom, ale vyššie uvedené tvrdenie nebolo preukázané. Rovnako nebolo preukázané tvrdenie o schvaľovaní všetkých objednávok opráv štatutárom žalovaných 1/ a 2/, resp. V. G. I.. Okresný súd preukázané, že I. I. v rámci poverenia a pracovnej náplne zabezpečoval pre zamestnávateľa (žalovaného 1/) a z poverenia štatutára žalovaného 2/ opravy motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/. Objednával v mene žalovaných 1/ a 2/ opravy u žalobcu a to výlučne ústnou formou. Napriek tvrdeniu o odsúhlasení všetkých faktúr štatutárom žalovaných 1/ a 2/ resp. V. G. I. došlo k úhradám starších faktúr za opravy vykonané žalobcom tak, ako tvrdil žalobca v žalobe. Toto preukazujú výpisy z účtu žalobcu (čl. 529-530) s prehľadom platieb od žalovaných 1/ a 2/ za obdobie od augusta 2015 do decembra 2015. Žalovaný sa bránil tým, že k tomu došlo omylom, čo ale nebolo preukázané. Z konania I. I. bolo zrejmé, že dlho požíval značnú samostatnosť. Strany sporu zaviedli prax opráv bez písomných objednávok. Rozhodujúca je prax medzi subjektmi obchodného záväzkového vzťahu. Interná prax samotných žalovaných v rámci organizácie práce nemá dosah na žalobcu, keďže o nej nemal (nemohol mať) vedomosť. Ani tvrdenie žalovaných 1/ a 2/, že vykonávali opravy vo vlastnej réžii, nepreukazovalo, že nevyužívali aj služby žalobcu. Nebolo preukázané, že by žalobca nekonal v dobrej viere. Žalobca viedol pomerne presnú evidenciu opráv a v žalobe nežiadal uhradiť opravy motorových vozidiel, ktoré neboli určené pre žalovaných 1/ a 2/, hoci ich mal I. I. objednať na účet žalovaných 1/ a 2/ (napr. C. G., N. C., I. F. Q., C. H.). Žalobca riadne uviedol dátumy vykonávania opráv, údržby, druh, rozsah opráv, údržby a cenu za plnenie žalovaným 1/ a 2/. Nebolo sporné, že žalovaný 2/ prevzal od žalobcu vysokozdvížny vozík po jeho generálnej oprave. Žalobca predložil rozsiahlu fotodokumentáciu motorových vozidiel 1/ a 2/. Zaplata opráv, údržby, ktorých sa domáha v spojení s tvrdeniami žalobcu a ostatnými dôkazmi podporne preukazovali tvrdenia žalobcu o vykonaných opravách pre žalovaných 1/ a 2/. K predmetu vykonaných opráv na tomto mieste odvolací súd považuje za podstatné poukázať na celé odseky č. 4, 5, 6, 7, 8 napadnutého rozsudku okresného súdu včítane ich ďalšieho vnútorného členenia (primerane a zodpovedajúce ich celému uvedeniu na čl. 4 rub rozsudku okresného súdu až čl. 17 rozsudku okresného súdu).

7. Strany sporu mali zaužívanú prax, že pri vykonaní opravy žalobca vystavil účtovný a daňový doklad faktúru v prípade nároku na zaplataenie ceny diela, ktoré je predmetom základného sporu, tak neurobil. Predmetom plnenia však nie je faktúra, ale cena diela. Cenu diela žiadal žalobca vrátane dane z pridanej hodnoty. Cenu diela žiadal žalobca od žalovaných 1/, 2/ zaplatiť písomnou výzvou zo dňa 04.04.2018 do 15.04.2018, čo je prípustné podľa § 340a ods. 1 ObZ. Dňom nasledujúcim po splatnosti sa žalovaní 1/ a 2/ dostali do omeškania, t.j. od 16.04.2021 a žalobcovi vznikol oprávnený nárok na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne podľa § 369 ods. 2 ObZ a § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. Okresný súd žalobu v časti úrokov z omeškania, ktoré žalobca žiadal od žalovaných 1/ a 2/ už od 6.4.2021 do 15.4.2021 zamietol (výrok VI. rozsudku), keďže žalovaní sa dostali do omeškania 16.4.2018 (deň po splatnosti pohľadávky žalobcu).

8. O náhrade trov konania žalobcu žalovaným 1/ rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 2 CSP, keďže za neúspech žalobcu súd považoval časť konania, ktoré súd konanie zastavil pre späťvzatie žaloby. Žalobca mal úspech 95 %, žalovaný 1/ mal úspech 5 %, pomer úspechu žalobcu voči žalovanému je 90 %. O náhrade trov konania žalobcu žalovaným v rade 2/ rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na 100 % náhradu trov konania, keďže v časti o zaplatenie istiny mal vo veci plný úspech. Okresný súd zamietol žalobu proti žalovanému 2/ iba v nepatrnej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania bez významu k výške trov konania.

9. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali žalovaní 1/ a 2/ rozsiahle odvolanie, na ktoré odvolací súd poukazuje. Žalovaní namietali, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkali okresnému súdu, že neuvádzal, čím žalobca dokázal existenciu platne uzatvorených zmlúv, kedy boli uzatvorené, aké boli podstatné náležitosti. V úvode ods. 29. odôvodnenia rozsudku okresný súd uvádza len toľko, že žalobca tvrdil podstatné náležitosti zmlúv o dielo, avšak vyčítali okresnému súdu, že nikde v odôvodnení neuviedol, na základe akých skutočností. Pokiaľ v ods. 29. napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca predložil rozsiahlu fotodokumentáciu motorových vozidiel žalovaných 1/ a 2/, ktorých zaplatenia ceny opráv sa domáha, tak okresný súd netvrdil, že považoval za dokázanú aj existenciu zmlúv o dielo, na základe ktorých mal žalobcovi priznať nárok uplatnený žalobou. Okresný súd v závere ods. 29. rozsudku neuvádzal, aké ďalšie okrem žalobcových tvrdení a fotografií vozidiel, mal dôkazy na mysli, ak však mal na mysli čestné prehlásenia uvádzané v ods. 27. rozsudku, tak týmito preukazoval len tvrdenia o opravách a nie o existencii zmlúv. Žalobca sa však žalobou domáhal od žalovaných splnenia záväzkov na základe jednotlivých zmlúv o dielo, teda plnení z právnych úkonov. Mali za to žalovaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, v danej veci sa nejedná o dôkaznú núdzu, ale o dokázanie opaku. Na podporu svojich tvrdení citovali z Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 142/2018. Namietali, že žalobca žiadnym spôsobom netvrdil ani nepreukázal, kedy mali jednotlivé údajné zmluvy o dielo byť uzatvorené, čo konkrétne podľa zmlúv by malo byť predmetom tejto zmluvy, akú vôľu mal údajne prejavíť I. I. ako zástupca žalovaných. Tvrdenia žalobcu o údajných zmluvách o dielo a ich realizáciu nepotvrdil ani I. I., ktorého výpoveď po začatí trestného stíhania uvádzal okresný súd v ods. 28. rozsudku. Tento mal spochybníť dôvodnosť žaloby, že riaditeľ I. o všetkých opravách a servisoch vždy vedel. Povedal mu to, on odsúhlasoval tieto faktúry. Aj podľa svedka štatutárny zástupca žalovaných o všetkých opravách vždy vedel, následne mu odsúhlasoval faktúry, tak potom žalobca nevysvetlil, prečo v danom prípade nielen štatutárny zástupca žalovaných, ale nikto z ich zamestnancov o takom veľkom počte údajných opráv vykonávaných po dlhší čas, nič nevie.

10. Vo vzťahu k ods. 30. odôvodnenia rozsudku žalovaní v odvolaní uviedli, že nesúhlasia s uvedením zaužívanej praxe, že po vykonaní opravy žalobca vystavil účtovný daňový doklad faktúru, potom bolo dokázané, že žalobca nepostupoval podľa údajnej praxe strán sporu, ktorú okresný súd považoval za rozhodujúcu, nahradil ju nad dôkazné bremeno. Nevystavovanie ďalších faktúr vysvetlil žalobca tým, že im to zakázal I. I.. Ak by aj bolo tvrdenie žalobcu pravdivé, núka sa logické vysvetlenie, že I. I. si bol vedomý, že opodstatnenosť ďalších žalobcových faktúr už svojmu zamestnávateľovi nevysvetlí, preto bolo potrebné vymyslieť niečo iné, napr. nafotiť si motorové vozidlá, ich evidenčné čísla. Žalobca tiež nedokázal, že z nevystavených faktúr odviezol daň z pridanej hodnoty. V odôvodnení rozsudku sa uvádza, že žalobca viedol pomerne presnú evidenciu opráv. Ak si ale žalobca viedol pomerne presnú evidenciu opráv a sporné opravy sa nikde v jeho evidencii nenachádzajú, takto dokazuje, že neboli realizované. V znaleckom posudku č. 22/2020, vypracovanom V. C. Y. sa dokazuje, aká by bola bývala cena opráv, ak by boli vykonané v autorizovanom servise, ktorým však žalobca nie je. V bodoch 2.1.1, 2.1.8, 2.1.11, 1.1.13, 2.1.14, 2.1.21, 2.1.24, 2.1.27, 2.1.28 sa uvádza: „podľa evidenčného čísla sa vozidlo nepodarilo identifikovať“, v závere bodu 2.1.2 je uvedené: „na stanovenie primeranosti účtovanej ceny a množstva oleja je potrebné doložiť podrobnejšie údaje“. Tak isto citoval odvolateľ z bodu 2.1.30, 2.1.36 znaleckého posudku. Okrem toho znalec pri niektorých položkách uvádza, že pri výpočte použil cenník z roku 2020, pretože ceny dielov v roku 2015 a 2016 sa líšili. Znalecký posudok podľa žalovaných však dokazuje, že hoci žalobca mal údajne podrobnú fotodokumentáciu, vozidiel žalovaných a ich evidenčných čísel dokazujúcu výmenu náhradných dielov a opravy, tak z nej nie je možné nič zistiť a dokázať, pretože znalec ju pri vypracovaní posudku nepoužil. Vo vzťahu k podstatnej náležitosti zmlúv o dielo, ktorou je dohoda o cene, citoval odvolateľ v odvolaní závery súdu prvej inštancie, pričom zvýraznil § 536 ods. 3 ObZ a vyčítal okresnému súdu, že nepostrehol rozdiel tohto ustanovenia s § 634 ods. 1

OZ. Zdôraznili odvolatelia, že žalobca nedokázal, že strany sporu uzavreli zmluvu o dielo a už vôbec nie, že prejavili vôľu uzavrieť takúto zmluvu aj bez určenia.

11. Vyčítali odvolatelia okresnému súdu, že v ods. 12. rozsudku preniesol dôkazné bremeno na nich. Zdôraznili, že žalobca musel najskôr dokázať, že vozidlá žalovaných v inkriminovaných dňoch sa nachádzali v priestoroch vo Veľkom Slávkove. Tiež boli pochybnosti, či v inkriminovaný deň sa tieto vozidlá nachádzali na danom mieste a v čase, ako boli označené okresným súdom. Žalovaní napr. vozidle Renault ev.č. LM 737 BN nevedia, ktorý deň majú vysvetľovať, pretože identickou fotografiou prednej časti vozidla s evidenčným číslom LM 737 BN žalobca preukazuje opravu tohto vozidla dňa 21.12.2015, ako aj dňa 12.6.2016. Žalovaní nemusia nič dokazovať, pretože sám žalobca dokázal, že ním predložené fotografie vozidiel neboli vyhotovené v deň ním tvrdených opráv. Žalobca nevysvetlil, prečo demontáž výfukového potrubia, odpojenie DPF filtra, prečistenie filtra chemickým roztokom, montáž DPF filtra výfuku, výmena snímacieho čidla, DPF filtra a diagnostiku motora údajne vykonanú na motorovom vozidle Renault ev. č. LM 731CE, preukazuje fotografiou tohto vozidla s odmontovaným zadným ľavým kolesom, ani to, prečo má napr. fotografia dodávky ev. č. LM 570CD idúcej po cestnej komunikácii dokazovať jej opravu. Tiež žalobca nevysvetlil, prečo motorové vozidlá žalovaných fotil tak, aby na fotografiách z hľadiska údajných opráv nebolo vidieť nič, len evidenčné čísla vozidiel a ich polepenie reklamnými nápsmi žalovaných. Tiež nevysvetlil, keď sú ním vyhotovené fotografie dôkazom o vykonaní opráv a ich rozsahu, prečo ich nepredložil objednanému znalcovi.

12. Žalovaní poukázali na ods. 12. odôvodnenia rozsudku okresného súdu s tým, že žalovaní nevysvetlili, v akom zmluvnom vzťahu, resp. pracovnom vzťahu sa v danom čase nachádzal p. I. I.. Na strane 20. rozsudku však okresný súd konštatoval, že štatutárny zástupca žalovaných uviedol, že u žalovaného v 1/ rade bol v tom čase zamestnaný ako vedúci dopravy a u žalovaného v 2/ rade zamestnaný nebol. Náplňou jeho práce bolo, že mal zabezpečiť fyzicky opravy a iba vo výnimočných prípadoch mohol opravu objednať. C. I. mal zabezpečovať opravy a náhradné diely tak, že musela ísť písomne objednávka do príslušnej opravovne - servisu a na vedomie jemu štatutárovi alebo ekonomickej riaditeľke p. S., či opravu schvália alebo neschvália a keď príde faktúra, či je adekvátna. Výpoveď štatutárneho zástupcu žalovaných potvrdil aj I. I. vo svojej svedeckej výpovedi uvedenej v ods. 26. rozsudku.

13. V odvolaní žalovaní namietali, že v ods. 12. napadnutého rozsudku im okresný súd vyčítal, že nevysvetlili, kto im vykonal opravy, o ktorých tvrdí žalobca, že ich vykonal. To, že boli sporné opravy vykonané, tvrdil len žalobca a štatutárny zástupca žalovaných predsa uviedol, že opravy všeobecne mal vykonávať I. I. s vodičmi a že v Likavke mali mechanika. Ak okresný súd vytykal žalovaným, že nepredložili zápisy GPS o pohybe uvedených motorových vozidiel, tak uviedli, keby ich mali, tak ich predložia. Okresný súd tvrdil, že žalovaní poskytli nepravdivé tvrdenia o poskytnutí servisných služieb, na čo uviedli, že nikdy netvrdili, že služby, za ktoré sa žalobca domáha odplaty, im boli poskytnuté. Z dôkaznej núdze žalobcu okresný súd urobil dôkaznú povinnosť žalovaných. Žalovaní sú presvedčení, že ak by štatutárny zástupca štátnej inštitúcie bez dokladov, bez faktúry a len na základe výzvy predloženej fotografiami evidenčných čísel motorových vozidiel štátnej inštitúcie nechal zaplatiť sumu 18.000,- Eur za opravy, prípadne uzavrel súdny zmluvu, tak je vo väzbe.

14. Namietali žalovaní v odvolaní, že okresný súd, ktorý konštatoval, že ak aj I. I., konajúci za žalovaných, prekročil rozsah svojho oprávnenia, tak je konanie záväzné pre žalovaných. Táto okolnosť podľa nich bola v spore irelevantná, pretože žalovaní sa bránia tým, že žiadna z konkrétnych zmlúv o dielo, ktorej predmetom bola oprava a údržba ich motorových vozidiel, nebola kýmkoľvek ako objednávateľom uzavretá a žalobca, či už zmluvne alebo bezzmluvne neposkytol žiadne plnenie, na ktorého by na odplatu mal nárok. Ak by žalobca skutočne opravil motorové vozidlá, tak túto skutočnosť hodnoverne nepreukázal. Pokiaľ žalobca predložil sms správy, údajne písané I. I., tak hoci tieto z hľadiska údajných konkrétnych zmlúv nič nedokazujú, tak telefónne číslo na nich uvedené nikdy žiadna zo žalovaných spoločností nepoužívala a podľa zápisnice svedka I. I., tento iný telefón nemal. Ak I. I. chcel využiť niektoré zo svojich práv na odopretie výpovede, mal tak urobiť na súde po poučení svedka, nie odoprieť výpoveď formou písomného oznámenia.

15. V odvolaní žalovaní uviedli, že nemožno veriť tomu, že žalobca, ktorý podľa verejne dostupných informácií na „finstare“ okrem roku 2016 vykazuje každoročne straty, dlhodobo vykonával pre žalobcov opravy, nakupoval do vozidiel žalobcov náhradné diely a materiál, tieto si nenechával zaplatiť v primeraných lehotách, s čím by nebol žiadny problém, ak by ich skutočne vykonal, ale svoju pohľadávku

nechal narásť na sumu 17.975,27 Eur. Nestotožňovali sa žalovaní so závermi okresného súdu, že v predmetnom spore, ktorého strany sú podnikatelia, nie je dôležitá fakturácia, pretože predmetom plnenia nie je faktúra, ale cena diela. Pre podnikateľské subjekty platia ustanovenia zákona o účtovníctve. Žalobca je registrovaný platiteľ, deklaruje na str. 4. až 18. vykonanie služieb v prospech žalovaných v 1/ a 2/ rade, avšak, ak ich skutočne poskytol, tak potom v rozpore s uvedenými právnymi predpismi nevystavil žiaden doklad, neodviedol DPH. Zároveň poukázali na judikatúru Najvyššieho súdu SR, že daňový subjekt (t.j. platiteľ DPH) zásadne preukazuje skutočnosť, ktoré sám tvrdí a deklaruje (citoval § 3 ods. 2 zákona o DPH, § 2 ods. 1 písm. b), e) zákona o DPH, § 10 ods. 2 zák. č. 431/2002 o účtovníctve). Poukazovali na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku. Zároveň poukázali na základnú skutočnosť, akým predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činnosti, ktorým podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie, ale aj o subjekte, v spolupráci s ktorým tak činí, ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu chýbajú. Potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, tzn. dôvodné pochybnosti žalovaného v rade 1/ o pravdivosti údajov uvádzaných žalobcom v zmysle zásady obsiahnutej v § 3 ods. 6 Daňového poriadku. Mal to byť žalobca, ktorý mal preukázať, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia, starostlivosť vyplývajúcu z obchodného rizika. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu. Údaje v ročných účtovných závierkach v roku 2015, 2016 neobsahujú údaje, ktoré by potvrdzovali, že skutočne vykonal deklarovaný rozsah služieb. Podľa základnej súčasnej a najvšeobecnejšej terminológie, s ktorou už dlhšiu dobu pracujú inštitúcie EÚ v jednotlivých legislatívnych i nelegislatívnych právnych aktoch a ktorá je následne preberaná členskými štátmi, existujú rozdiely v podstate a charaktere troch základných protiprávných foriem konania v oblasti daní. Ide o daňový podvod, daňový únik, vyhýbanie sa plateniu dane. V každom prípade z týchto foriem protiprávneho konania dochádza k zneužívaniu daňového systému. Boj proti zneužívaniu daňového systému sa tak vlastne stáva zápasom s daňovými podvodmi a daňovými únikmi. V uvedenej súvislosti nemožno prehliadnuť, že Súdny dvor stanovil, že nie je v rozpore s právom Európskej únie požadovať, aby daňové subjekty prijali všetky opatrenia, ktoré od nich možno rozumne požadovať, aby sa uistili, že plnenie, ktoré uskutočnia, nebude viesť k ich účasti na daňovom podvode. Z rozhodnutia Súdneho dvora vo veci účastníkov Axel Kittel, Recolta Recycling SPRL sp.zn. C-439/04 a C-440/04 zo dňa 6.7.2006 možno vyvodit' kritériá pre posúdenie účasti daňového subjektu na daňovom podvode. Z účtovných závierok je zrejmé, že si nárok uplatňovaný v súdnom spore nepremietol do svojho účtovníctva, daň neodviedol, v rozpore s dobrými mravmi a zásadou čestnosti v podnikaní sa snažil získať neoprávnený majetkový prospech na úkor štátu, neodvedená DPH, nepriznaný výnos a nedovedená daň z príjmov a taktiež žalovaných 1/, 2/. Súdny dvor prostredníctvom svojej judikatúry naznačil, že subjekty, ktoré príjmu všetky opatrenia, ktoré možno dôvodne od nich požadovať na zabezpečenie alebo ich plnenie a neboli súčasťou podvodu, musia mať možnosť spoľahnúť sa na zákonnosť týchto plnení. Rozsudok okresného súdu je však v rozpore s uvedenou zásadou. Žiadali napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a žalobu zamietnuť.

16. K doručenému odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že po oboznámení sa s odvolaním žalovaných 1/ a 2/ je namieste konštatovanie, že odvolanie neobsahuje žiadne skutkové tvrdenia alebo právne úvahy, ktoré by mali relevantný dopad na správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Z hľadiska obsahu bola v podanom odvolaní použitá rovnaká procesná obrana, ako tá použitá pred súdom prvej inštancie. Odvolacie argumenty žalovaných vyjadrujú nespokojnosť s verdiktom súdu, avšak obsahovo nie sú spôsobilé účinné vyvrátiť ustálené skutkové tvrdenia vo vydanom rozhodnutí. Predmetom uplatneného nároku bolo vykonanie opráv vozidiel vo vlastníctve obidvoch žalovaných, ktoré žalobca v konaní preukázal kontinuitou predchádzajúcej spolupráce aj s osobou poverenou konať v mene žalovaných komunikáciou objednávok formou sms, rozsahom týchto prác preukázaným jeho výpoveďou, čestnými vyhláseniami svedkov, rozsiahlou fotodokumentáciou a objektivizáciou cien. Obrana žalovaných spočíva v subjektívnej nespokojnosti s výsledkom dokazovania, kedy z obsahu podaného odvolania vyplýva, že z fotografií, výpovedí svedkov, čestných prehlásení, výpisov z evidencií vozidiel, STK, ani z obsahu pripojeného trestného spisu podľa žalovaných skutkové tvrdenia žalobcu nie sú dostatočne preukázané. Rozhodovacia činnosť a procesné zásady prenosu dôkazného bremena však svedčia o opačnom názore, než ten, ktorý prezentovali žalovaní v podanom opravnom prostriedku. Ak totiž chceli v zmysle § 151 CSP tvrdenia žalobcu o vykonaní opráv účinné poprieť, bolo ich povinnosťou okresnému súdu ozrejmiť a vysvetliť, akým iným spôsobom dochádzalo počas inkriminovaného obdobia k vykonaniu opráv ich vozidiel, ako a komu vykonávali

za tieto opravy úhrady a hlavne, ako je možné, že ich vozidlá boli rozobraté v servise žalobcu, čo by mohlo nasvedčovať tomu, že skutkové tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé. Povinnosť žalovaných v rámci účinnosti obrany bolo preto v konaní okresnému súdu poskytnúť logické vysvetlenie, ktorým by žalovaní účinne vyvrátili, z akého iného dôvodu sa autá v ich vlastníctve mali rozobraté nachádzať u žalobcu, resp. prečo osoba u nich zamestnaná tieto opravy objednávala a dokonca ich v predchádzajúcom období riadne uhrádzali. Žalovaní nevysvetlili, prečo nemali o týchto vozidlách v čase vykonávania opráv prehľad, ani okresnému súdu neposkytli alternatívu toho, ako, keď nie žalobcom - boli opravy vykonané. Žalovaní vo svojom prvom vyjadrení, pod procesne uloženou povinnosťou uvedenia všetkých rozhodujúcich skutočností a označenia dôkazov na preukázanie svojich tvrdení popreli akýkoľvek vzťah so žalobcom. Následné však v priebehu konania vyšlo najavo, že žalobca obidvom subjektom vykonával servisné opravy, za ktoré mu aj v predchádzajúcom období uhrádzali faktúry. Žalovaní potom zmenili rétoriku a začali spochybňovať kompetenciu nimi poverenej osoby na servisovanie vozidiel I. I., či samotné vykonanie opráv. Tieto pochybnosti však boli vyvrátené pripojeným spisom trestného konania a výpovede štatutárneho zástupcu žalovaných, ako aj objektivizáciou potreby a rozsahu vykonania nevyhnutných opráv znaleckým posudkom č. 22/2020. Pozoruhodná bola výpoveď štatutárneho zástupcu žalovaných, ktorá bola obsahovo skôr prezentáciou ním žiadaného stavu ako reality údržby vozidiel v jeho spoločnosti. Štatutárnym zástupcom tvrdené schvaľovanie úkonov opravy totiž nebolo v konaní preukázané, naopak bol preukázaný opak uhrádzania faktúr spoločnosťami na základe pokynov M. I.. Rovnako špekulatívne vyznelo aj predloženie čiastkového výpisu z GPS jedného z vozidiel žalovaných po tom, ako žalobca žiadal edičnú povinnosť predloženia GPS zo všetkých vozidiel a odpoveďou protistrany bolo, že tieto vozidlá takéto zariadenia nemajú. Nakoľko sa finančné vyčíslenie za vykonané opravy týkalo prevažne prác vykonaných konateľmi žalobcu, neobstojí špekulatívna konštatácia žalovaných o nevierohodnosti vykonávania opráv z dôvodu, že firma žalobcu podľa verejne dostupných informácií vykazuje každoročne stratu. Ak namietali v odvolaní, že predložené fotografie dostatočne nepreukazujú vykonanie samotných opráv alebo, že sa jedna z fotografií omylom vyskytla v niektorom z vyjadrení žalobcu opakovane pri inom vozidle, je potrebné uviesť, že žalobca okresnému súdu predložil na CD nosiči fotodokumentáciu na pojednávaní dňa 13.05.2019. Dôkaz založený do spisu pod č.l. 184 v rozsahu viac ako 200 fotiek, ktorú sú zoradené podľa automatického dátumu vyhotovenia generovaného samotným zariadením - fotoaparátom. Údaje zaznamenané na tomto CD nosiči preto preukazujú nielen vykonávanie opráv vozidiel žalovaných priamo v servise žalobcu, ale aj chronologický priebeh ich vykonania. V uvedenom smere preto obrana žalovaných založená na tvrdení, že mohlo ísť o náhodne vyhotovené ŠPZ vozidiel, absolútne neobstojí. Obsah odvolania žalovaných sa preto zakladá na nedomyslených, miestami až absurdne pôsobiacich konštatáciách. Okresný súd v závere ods. 29. rozsudku ani neuvádza, aké ďalšie dôkazy okrem žalobcových tvrdení a fotografií vozidiel mal na mysli. Ak má ísť o čestné prehlásenia v ods. 27. rozsudku, tak aj týmito žalobca preukazoval len tvrdenia o opravách, nie o existencii zmlúv o dielo. Nedomyslenosť uvedenej argumentácie spočíva podľa žalobcu v tom, že za situácie, ak bolo vozidlo vo vlastníctve žalovaných opravované v servise žalobcu a po vykonaní opravy nebol jej rozsah namietaný osobou na to oprávnenou, ani zamestnancom, ktorý pracoval ako vodič uvedeného vozidla, potom je zrejmé, že žalobca vykonal opravy, dohodnutý obsah a neprekročil jeho rozsah. S poukazom na uvedené skutočnosti zotrval na svojom návrhu. Žalovaní v priebehu celého konania napriek priestoru poskytnutého okresným súdom nenavrhli žiaden dôkaz, ktorý by oprávnenosť z uplatneného nároku vyvracal. Obrana bola založená na zahmlievaní, spochybňovaní dôkazov a odkláňaní pozornosti od merita veci. Príkladom takéhoto odbočovania je značná časť odvolania, ktorá sa venuje daňovým povinnostiam žalobcu a vedeniu účtovníctva. Predmetné skutočnosti nemali dopad na skutočnosť, či zo strany žalobcu došlo k splneniu povinnosti žalovaných.

17. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaní nevyjadrili (doručenka č.l. 697 spisu).

18. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaných odvolaní žalovanými a postupom bez nariadenia pojednávania, verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vo výrokoch vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

19. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolania žalovaných bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/108/2021-703 zo dňa 16.5.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského

súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

20. Primárne krajský súd vzhľadom k odvolaniam žalovaných poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu boli odvolacie dôvody žalovaných uvedené v odvolaní zo dňa 21.6.2021. Pokiaľ žalovaní nevykvalifikovali iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v podanom odvolaní, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania. Ak boli súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľa nerozporovali, tak tieto sa zákonite bez ďalšieho nemohli stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu nebol zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd dôvodmi odvolania viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP. Odvolací súd uvádza, že mal spôsobilý predmet posudzovania, a to rozsudok okresného súdu, ktorý má zákonom vyžadované náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu vysporiadal so skutkovými, ako aj právnymi okolnosťami na v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie uviedol právnú úpravu, ktorú aplikoval. Okresný súd zrozumiteľným a jasným spôsobom vyjadril skutkové zistenia, právne závery, ktoré zdôvodnil a k podstatným okolnostiam sporovej veci sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného SR vyplýva, že ak všeobecný súd stručným a zrozumiteľným spôsobom odôvodní svoje rozhodnutie vysporiadať sa s podstatnými okolnosťami v súdnej veci, je z tohto hľadiska jeho rozhodnutie riadne odôvodnené, k čomu došlo aj v danej sporovej právnej veci.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaní vymedzili v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci samej podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti v napadnutých výrokoch okresného súdu, ktorým bolo žalobe vyhovieť a vo výroku o trovách prvostupňového konania za stotožnenia sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na zodpovedajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

24. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov žalovaných, ktorí okrem iného namietali nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K tejto námietke krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalovaní v podanom odvolaní namietali skutkové závery okresného súdu, ich námietky vo svojej podstate smerujú voči vyhodnoteniu vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti

pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

25. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

26. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

27. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7Cdo 42/2010).

28. Odvolací súd nezistil skutočnosti svedčiace o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mali žalovaní, a to od momentu doručenia žaloby

s prílohami, do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie obrany voči nárokom žalobcu uplatneným žalobou.

29. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

30. Odvolací súd sa s odkazom na vyššie citovanú právnu úpravu nemohol zaoberať momentami, ktoré v rámci prostriedkov procesnej obrany žalovaní ako odvolatelia nepoužili v konaní pred súdom prvej inštancie tak, ako ich formulovali v podanom odvolaní. Išlo o ich argumentáciu tak, ako je na č.l. 7 odvolania s uvedením argumentácie v rovine zákona o účtovníctve, ďalej tvrdený rozpor s právnymi predpismi, špecifikovanými na č.l. 7 odvolania, 8 odvolania, 9 odvolania (s výnimkou uvedeného § 2 ObZ), pokiaľ odvolatelia poukázali na rozhodovaciu činnosť NS SR v súvislosti s posudzovaním daňových subjektov platiteľov DPH spolu s citáciou rozhodujúcej právnej úpravy podľa žalovaných, a to § 3 ods. 2 zákona o DPH, § 2 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, ďalej § 10 ods. 2 zák. č. 43/2002 a tiež ak žalovaní poukazovali na základnú zásadu obchodného práva a poctivého obchodného styku, ako i na skutočnosti tak, ako sú uvádzané na č.l. 9 odvolania, č.l. 10 odvolania, vynímajúc odvolací návrh žalovaných tak, ako je uvedený v poslednom odseku na č.l. 10 odvolania a následne na č.l. 11 odvolania. Uvedená argumentácia žalovaných, napriek poučeniu tak, ako vyplýva z č.l. 111 spisu v spojení s doručenkou na č.l. 111 rub spisu, nebola predmetom obrany žalovaných pred súdom prvej inštancie. V tomto smere považuje odvolací súd za podstatné zdôrazniť, že žalovaní v rámci podaného odvolania netvrdili a ani nepreukázali, že by v štádiu pred súdom prvej inštancie tieto nové skutočnosti týkajúce sa uvedenej novej argumentácie nemohli označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetná argumentácia sa pritom netýkala len roviny právneho posúdenia, ale aj skutkovej roviny. Tieto uvedené argumenty žalovaných potom zostali bez relevantného vplyvu na rozhodnutie v odvolacom konaní ovládanom systéme nie úplnej apelácie.

31. Ak teda žalovaní neunesli dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, tak následky nespĺnenia dôkaznej povinnosti nie je možné pripisovať súdu, pretože bolo plne v ich dispozícii, ako naložia s plnením dôkaznej povinnosti, súd nemôže suplovať plnenie dôkaznej povinnosti žalovaných, pretože by došlo k porušeniu rovnosti sporových strán a princípu rovnosti zbraní. Princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24; a Milatová, citované vyššie, ods. 59) (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2012, sp.zn. 5 Cdo 16/2012).

32. Správnosť skutkových záverov okresného súdu nemohli vyvrátiť odvolacie dôvody žalovaných, ktoré boli zamerané do záverov okresného súdu v rovine uzatvorenia zmlúv, na základe námietok žalovaných, že žalobca nedokázal existenciu platne uzatvorených zmlúv o dielo, „kedy a aké“ boli podstatné náležitosti jednotlivých zmlúv. V súvislosti s touto argumentáciou poukázali na to, že v úvode ods. 29. rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca tvrdil podstatné náležitosti zmlúv, ale nikde nie je uvedené, na základe akých skutočností existenciu týchto zmlúv okresný súd ustálil. Odvolací súd sa v tejto súvislosti oboznámil teda primárne s ods. 29. napadnutého rozsudku okresného súdu, na ktorý poukázali odvolatelia, pričom dospel k odlišným záverom ako odvolatelia. Odvolací súd mal za to, že okresným súdom popísaný kontraktačný mechanizmus vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré boli okresným súdom posudzované a vyhodnotené, dostatočne vytvárali podklad pre záver o uzatvorení predmetných zmlúv o dielo, ako i samotnú skutočnosť, že tento kontraktačný postup bol u sporových strán zaužívaný, k čomu nakoniec svedčili i úhrady starších faktúr za opravy vykonané žalobcom tak, ako tvrdil žalobca v žalobe, čo preukazovali výpisy z účtu žalobcu z č.l. 529-530 spisu s prehľadom platieb

od žalovaných 1/, 2/ za obdobie od augusta 2015 do decembra 2015. Žalobca tvrdil uzatvorenie zmlúv o dielo ústne, s osobou poverenou konať za žalovaných 1/ a 2/ a I. I. a okresný súd dôsledne ozrejml, tak ako už uviedol odvolací súd vyššie, kontraktačný postup, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu s dôrazom na ods. 29. a 30. rozsudku. Stotožňuje sa odvolací súd so záverom okresného súdu, že predmetom plnenia nie je faktúra, ale cena diela. Predmetom žaloby bola cena diela. Faktúra v tomto smere je účtovný doklad a nebol v konaní ani tvrdený, ani preukázaný iný záver, než ten uvádzaný okresným súdom, že predmetom plnenia nebola faktúra, ale cena diela. Ak bola podľa odvolacieho súdu zrejmalá a vecne správna konštatácia okresného súdu, že došlo k uzatvoreniu zmlúv na základe skutočností uvádzaných okresným súdom, následne na ich základe k plneniu zo strany žalobcu, tak potom bol vecne správny i záver okresného súdu, keď žalovaných zaviazal na finančné plnenie z dôvodu nesplnenia ich zmluvných záväzkov. Nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodnú obranu žalovaných, že existencia zmlúv nebola dokázaná. Ak poukazovali žalovaní v odvolaní na dôkaznú núdzu, ktorá mala podľa nich byť miestami pretavená i do dokázania opaku, tak odvolací súd, vzhľadom na závery okresného súdu ani túto argumentáciu žalovaných nemohol vyhodnotiť ako vecne správnu. Poukazuje odvolací súd na rozsiahle vykonané dokazovanie okresným súdom a následne vyhodnocovanie skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a to v ich súhrne s dôrazom na skutočnosti vyplývajúce z výpovede I. I., (osoby konajúcej za žalovaných) tak ako vyplýva z čl. 398 a nasl. spisu, teda zo zápisnice o výsluchu svedka, ktorou zápisnicou bolo riadne vykonané dokazovanie, ako i ďalšie vykonané listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že predložené fotografie motorových vozidiel neboli osamoteným dôkazom, ktorý by preukazoval nárok žalobcu. Išlo o dôkaz, ktorý bol vykonaný v súhrne s ostatnými dôkazmi a zapadal do celkového skutkového vyhodnotenia nároku uplatneného žalobcom. Ak potom žalovaní v odvolaní poukazovali na Nález Ústavného súdu SR z 12. júla 2018 pod sp.zn. IV. ÚS 142/2018, tak odvolací súd sa dôsledne oboznámil s týmto rozhodnutím a ak žalovaní zvýraznili, že „musia znášať riziko dôkaznej núdzy v prípadnom spore, ak sa rozhodli pre formu ústnu“, tak potom odvolací súd považuje za podstatné poukázať na ďalšiu časť uvedeného nálezu Ústavného súdu SR „...k platnosti ústnej zmluvy totiž postačujú zhodné prejavy vôle zmluvných strán ohľadom podstatných náležitostí zmluvy, ktoré nemusia byť „zachytené“ objektívne poznamenateľným spôsobom pre tretie subjekty“, s tým, že spojená dôkazná situácia ide však na ťarchu strán sporu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo zrejmalé, že okresný súd dostatočným spôsobom vyhodnotil konanie oboch strán, tak objednávateľa, ako i zhotoviteľa strán, teda strán záväzkového vzťahu, preto odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, na komplexne vykonané dokazovanie, kedy súd musí vykonávať a vyhodnocovať dôkazy jednotlivo, ale i navzájom a ak dospel okresný súd k záverom vysloveným v napadnutom rozsudku, s ktorými síce žalovaní nesúhlasili, nebolo možné podľa odvolacieho súdu sa odkloniť od záverov vyslovených najmä v ods. 29. napadnutého rozsudku.

33. Poukazovali žalovaní v odvolaní na ods. 28. napadnutého rozsudku a mali za to, že ak I. I. v postavení svedka po začatí trestného stíhania uviedol, že pán riaditeľ I. o všetkých opravách a servisoch vždy vedel, keďže svedok mu to povedal a on odsúhlasoval tieto faktúry, tak potom podľa žalovaných, nie je zrejmalé, ako je možné, že v danom prípade nielen štatutárny zástupca žalovaných, ale nikto z ich zamestnancov o takom veľkom počte údajných opráv vykonaných po dlhší čas nevie. Bolo podľa odvolacieho súdu potrebné na tomto mieste zdôrazniť, že postavenie vypočutého svedka a jeho svedecká výpoveď v tomto smere bola dostatočne jasná a zrejmalá a nebolo potom na žalobcov, aby vysvetľoval okolnosti a ani skutočnosti na strane žalovaných, ak títo tvrdili v odvolaní, že štatutárny zástupca žalovaných o tejto skutočnosti nevedel a ani nikto zo zamestnancov žalovaného o takom veľkom počte údajných opráv nevedel, keďže uvedené skutočnosti sa predsa týkajú strany žalovaných a samotné fungovanie žalovaných v ich spoločnostiach predsa nemôže ísť na ťarchu žalobcu a ani sa nemôže žalobca k týmto skutočnostiam relevantne vyjadriť.

34. Odvolatelia poukázali na ods. 30. odôvodnenia rozsudku o zaužívanej praxi po vykonaní opravy, vystavenie účtovného daňového dokladu faktúrou a vyčítali okresnému súdu, že ju nadradil nad dôkazné bremeno a ak vysvetľoval žalobca nevystavovanie ďalších faktúr s poukazom na zákaz od I. I., s uvedením žalovaných, že I. I. si mal byť vedomý toho, že opodstatnenosť ďalších žalobcových faktúr svojmu zamestnávateľovi nevysvetlil a že „preto bude potrebné vymyslieť niečo iné“ nemal to za podozrivé. Je podľa odvolacieho súdu podstatné zdôrazniť, že uvedené sa týkalo I. I. ako osoby oprávnenej konať za žalovaných a ak v konaní toto tvrdenie žalobcu vyvrátené žalovanými nebolo, tak potom táto argumentácia žalovaných sama bez ďalšieho nebola spôsobilá vyvrátiť skutočnosti, ktoré

viedli okresný súd k záveru o dôvodnosti nároku žalobcu tak, ako ho vyhodnotil v napadnutom rozsudku okresný súd.

35. Odvolatelia vytýkali okresnému súdu, že sa nestotožnil s predkladaným hodnotením skutkového stavu, právnym názorom, a tiež, že okresný súd v konečnom dôsledku vychádzal zo záverov neunesenia dôkazného bremena žalovaných vo vzťahu k ich obrane. Nie je však možné vytýkať súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľov. V rámci celého prvoinštančného konania mali žalovaní vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie svojej obrany voči žalobe i jej preukázaniu. To, že v konečnom dôsledku súd prvej inštancie dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena na preukázanie obrany uplatnenej žalovanou stranou a žalobe vyhovel, teda, že žalovaní v spore neuspeli, nie je možné interpretovať ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

36. Ak bolo žalobe žalobcu napadnutými výrokmi rozsudku okresného súdu vyhovené, tak toto rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené ako vo výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Výroky rozhodnutia okresného súdu o nároku na náhradu trov konania nebol odvolaniami osobitne napadnuté, preto boli ako závislé výroky potvrdené ako vecne správne. V podrobnostiach odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovaným bol priznaný nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.